

Joe byl jednou najat, aby se podíval na jakési podezřelé kšeftíky v kuchyni jedné velice exkluzivní restaurace. Musel kolem ní projít třikrát, než si povšiml vchodu. Když se zmínil vlastníkově, že napis, který není vidět, pokud k němu nedojdete na dva kroky, moc kolemjdoucích nenaláká, ten zamrkal a pravil: „Proč bych sem měl lákat lidi, kteří nevědí, kde sídlím?“

Hoo se zřejmě drželo stejného principu. Ne že by vchod byl nepatrný. Zeď byla najednou přerušena masivním mramorovým klenutím a Joea by vůbec nepřekvapilo, kdyby pod ním našel vytesaný seznam obětí obou světových válek.

Když však vylezl z auta, aby se porozhlédl, objevil zde namísto seznamu tabulku tak diskrétní, jako jsou tabulky lékařů na Harley Street. Tato spíše šeptala, než křičela, že tady je skutečně golfový klub Royal Hoo.

Na levém sloupu trochu zřetelnější tabulka oznamovala, že dodavatelé a jim podobní se musí obtěžovat další půl míle, kde naráží na cestičku, která je dovede k zadní části klubovny. Joe chvíli váhal. Ale nepřevlékl se do svých nejlepších kalhot pro nic za nic, a tak zatočil s morrisem mezi křídla vrat, z jejichž tepaného železa by se dala postavit menší bitevní loď.

Okamžitě poznal, že je v jiné zemi. Luton byl sice vzdálen několika patnáct minut jízdy, ale toto byl úplně jiný svět.

Příjezdová cesta se vinula alejí vysokých a viditelně velmi starých stromů. Hortikultura nepatřila mezi oblasti, v nichž byl Joe vynikal, a tak jediné, co by o nich byl schopen říct, bylo, že určitě nejde o bělokoré břízy, palmy nebo araukarie. Mezi jejich mohutnými kmeny byly vidět obrovské plochy dokonale sestřižených trávníků a v popředí sem tam probleskovalo něco, co se zdálo být mohutným domem, do kterého by mohli proletáři vstoupit leda tak za patřičné vstupné, a to ještě jen pár dnů během léta.

Šlo pravděpodobně o klubovnu. Když se k ní blížil, cesta se náhle rozdvojovala. Další ukazatel byl tak diskrétní, že byste ho přehlédli, pokud byste jeli rychlostí vyšší než pět mil za hodinu, a navigoval auta, že mají zabočit doprava.

Parkoviště, oddělené od domu barevnými keři, bylo zaplněné patřičnými stroji. Kdybyste zde zaparkovali BMW, nikdo by si vás ani nevšiml. Několik rollsů, nádherný starý daimler, stará bugatka, nejméně tři zakázkové range rovery, přehlídka jaguárů, šarlatové ferrari, kolem kterého musíte projít po špičkách, aby se náhodou neprobudilo, a několik dalších sportáků různého stupně naleštěnosti. Po Porphyryho Astonu Volante ale ani vidu ani slechu.

Nebylo se co divit. Byl zde příliš brzy. To se naučil ze své bible, knihy „Nepříliš soukromé očko“. Koná-li se schůzka na území, které neznáte, přijďte na ni první a obhlédněte terén.

Vystoupil z auta a šel se podívat na bugatku.

„Dobré ráno, pane. To je váš morris?“

Otočil se a uviděl mladíka asi tak osmnácti- či devatenáctiletého kráčejíciho k němu. Sice nešlo o svalovce v uniformě bezpečnostní služby přivolaného kamerovým systémem, aby se podíval, jaké individuum se to potuluje po parkovišti, ale objevil se pravděpodobně ze stejného důvodu.

„Přesně tak,“ odpověděl Joe. „Nezaparkoval jsem na špatném místě?“

Možná platí v Hoo apartheid i pro auta.

„Nene. To je v pořádku. Pěkné auto, ale myslím, že byste měl dohustit levou přední pneumatiku.“

„To bych měl asi všechny,“ řekl Joe a šel to zkontrolovat. Chlapec měl pravdu.

„Nejste náhodou pan Sixsmith, pane?“

„Ano, to jsem já.“

„Pan Porphyry se zmínil, že dorazíte,“ řekl mladík. „Já jsem asistent Chip Harvey.“

Napřáhl ruku. Joe jí potřásl. Chlapec se zdál být opravdu potěšen, že ho vidí.

„Jste tady poprvé, pane?“ zajímal se. „Doufám, že se vám u nás bude líbit. Máme tady nádherné hřiště. Dalo by se tu pořádat mistrovství, ale vy dozajista víte, pokud se k nám chystáte připojit, že členové o takovou veřejnou publicitu nestojí. Dovolte, abych vám ukázal klubovnu.“

Pokud se k nám chystáte připojit, pomyslel si Joe. Řečeno bez jakékoliv stopy naděje, že by se tak mohlo stát. Za ranního světla se pochybnosti zaseté Mervem přece jen trochu rozplynuly. Porphyry s ním jednal na rovinu a také dal více na své vlastní mínění. Jakkoliv hloupé se to členství mohlo zdát ostatním, co mu vlastně ten chlapík chtěl sdělit? Že si zve na oběd soukromého detektiva, aby s ním probral nějaký případ.

Dal by přednost tomu, potulovat se kolem parkoviště až do chvíle, než se objeví Porphyry, ale to by vypadal přece jen nápadně, takže se nechal vést podél keřů.

Zblízka vypadala klubovna ještě majestátněji. Okna s okenicemi mířila na dlouhou terasu plnou stolků se slunečníky. Žádné plastové věcičky ze supermarketu, ale solidní starodávná práce z tepaného železa, která se vyskytuje na zahradách lidí, kteří se o koupi nábytku nemusejí starat osobně. Ne že by s takovými lidmi Joe trávil spoustu času, ale byl velký fanda starých filmů. Když se to tak vezme, rozestavení lidí popíjejících kávu nebo ovocné long drinky v elegantních sklenicích zde mohly být dokonale naaranžovány pány Merchantem a Ivorym. Samozřejmě, že dnes, kdy se dá třídní původ naklonovat jako ovce, si může takový nábytek koupit a nechat jej za sebe mluvit každý.

Jeden konec terasy zasahoval k ohromnému kruhovému trávníku o něco málo menšímu než Kensington Gardens. Podle vlajky s číslem v jeho středu usoudil, že jde o osmnáctý ‚green‘. Ano, *green* je to správné slovo. Tento byl zelený natolik, že mohl reprezentovat Irsko. Vzhledem k tomu, že posledních čtrnáct dnů byl v Lutonu vyhlášen zákaz zalévání, který proměnil většinu zahrad a městských parků v písečné duny, ve kterých by se rozkašlal i velbloud, nechápal, proč nejsou všichni odtud dávno ve vězení. Také vlnící se dráha lemovaná stromy nevypadala, že trpí žízní. Možná tady v Royal Hoo mají nějaký soukromý mráček, který po setmění spouští svůj deštík.

Chip Harvey ho usadil ke stolku a pravil: „Tak jsme tady.“

„Jo, prima,“ bral Joe na vědomí. „Vy asi nemáte číslo na pana Porphyryho, že ne? Zeptám se ho, jestli nebude mít zpoždění.“

Vytáhl svůj mobil. Mladý muž se zamračil a pravil: „Obávám se, že to nepůjde, pane. Používání mobilních telefonů je jak na hřišti, tak tady v klubovně přísně zakázáno. Vysoká pokuta i kvůli jednomu jedinému cinknutí. Musel byste mu zatelefonovat ze svého vozu, ale domnívám se, že se pan Porphyry záhy objeví. Dejte si zatím něco k pití. Číšník tu bude vmžiku. Krásný den vám přeji!“

„Přívětivý hoch,“ řekl si Joe a rozhlédl se. Nádhera, to je tedy věc! Pohodlné sezení pod slunečníkem, krásná vyhlídka, čtyři nové padesátky v kapse, číšník dorazí vmžiku, dokonce dýchá určité jediný příjemně vlhký vzduch široko daleko, co víc si člověk může přát? Závist a nenávist nehrály v Joeově náhledu na život větší roli. Sociální nespravedlnosti a nerovnosti musely být personalizované, aby v něm vybudily vášně. Kdyby tady kupříkladu seděl nějaký stárnoucí pomenší černý a obtloustlý holohlavý soustružník, kterému by se posmívali kvůli tomu všemu nebo jen kvůli jedinému

z toho, zavrčel by, povstal a zastal se ho. Ale pokud lidé dali pokoj jemu, dával pokoj i on jim. Biblické zásady se učil tím nejtěžším způsobem, totiž prostřednictvím tety Mirabelle, takže je měl dobře v paměti. Zvláště se mu zalíbila Pavlova slova k Efezským: „Neboť není bojování naše proti tělu a krvi, ale proti knížatstvu, proti mocnostem, proti světu pánům temností věku tohoto, proti duchovním zlostem vysoko.“ Což se dobře hodilo ke svatému Pavlovi a Rev Potovi, ať se jim daří. A ať se podle toho klidně řídí kněží a politici a sloupkaři v novinách a ostatní obdobné druhy. Joe však svoje bojování prostě zůžil na staré dobré tělo a krev.

Koutkem oka zahlédl, že trojice mužů sedících o pár stolků dál odchytila Chipa Harveye a na něco se ho důkladně vyptává. Do háje, pomyslel si Joe, to se na mě vrhnou ještě dřív, než si objednáme pití...?

Vypadalo to tak. Jeden z mužů se zvedl. Kolem čtyřicítky, solidně stavěný, samé svaly, ale už s menším bříškem. Na sobě měl světlehnědou sportovní košili a barevně ladící kalhoty, které Joeovi připomněly, jak dobře udělal, když zavrhl papoušky v technicoloru. Bujné lehce prošedivělé tmavé vlasy a široký hranatý obličej, který nutí lidi ihned si od jeho nositele něco koupit a raději zaplatit předem. Usmíval se, ale v Joeovi to nedokázalo potlačit obavy. Když vám někdo zatoužil rozmlátit obličej v místech, kam chodíval na drink, tak se prostě tvářil, že vám chce rozmlátit obličej. Tady, přemýšlel, zřejmě platí jiné zvyklosti.

Ale vše se odehrálo jinak.

„Pan Sixsmith, pokud se nemýlím. Já jsem Tom Latimer, zástupce kapitána klubu. Mladý Chip mi řekl, že čekáte na Chrise Porphyryho.“

„Přesně tak,“ odpověděl Joe a chopil se napřažené ruky, aby opětovně vřelé potřesení. „Prima hoch, ten Chip.“

„Ano, vkládáme do něj velké naděje. Mohl by něco dokázat. Potřebuje pochopitelně nějaký ten sponzoring, ale my tady v Hoo máme široká srdce a otevřené kapsy.“

To Joeovi nic neříkalo, ale to už byl Latimerem vytažen jako na lanu ze svého křesílka, a to se slovy: „Nechcete se k nám připojit? Chris zrovna nevyniká přesností, obávám se. Pokud tedy nejde o golf.“

Neschopen vymyslet vhodný ekvivalent slov „*ne, děkuji, zůstanu raději sám*“, byl Joe odtažen ke dvěma dalším mužům, kteří ho také uvítali čerstvými úsměvy.

První vypadal méně přívětivěji než ten druhý. Arthur Surtees, třicet a něco, ostříhán na krátkého ježka, což zřejmě mělo skrýt počínající plešatění, a hluboko posazené zkoumavé oči, které zrazovaly široce usměvavá ústa. Něco jako špatně provedená policejní rekonstrukce vzhledu pachatele.

Druhý muž byl Colin Rowe, šedovlasý padesátník s úzkým inteligentním obličejem, připomínajícím vysokoškolského profesora. Jeho úsměv byl zcela přirozený, nikterak přehnaný, toho sympatického druhu, který přiměje studenta, aby se přiznal, že nevypracoval domácí úkoly.

Proč mám pocit, že ti chlapíci přesně vědí, kdo jsem? pomyslel si Joe. Ale to je nemožné. Zřejmě tohle místo ovlivňuje i jeho šestý smysl.

Číšník v saku bílém jako čerstvá jinovatka se objevil ve stejném okamžiku, kdy se Joe posadil. Pomyslel si, že objednávka vychlazeného piva by mohla působit nepatřičně, a tak požádal o kávu.

„Horkou, nebo ledovou, pane?“ zeptal se číšník. Měl krásný hlas herce ze starých časů. Aby člověk dostal práci barmana v místě, jako je Royal Hoo, musí být zřejmě absolventem soukromé školy.

Joe zaváhal. Studená káva? Když takovou dostane v Dot's Diner, vrátí jim ji zpátky, aby ji ohřáli v mikrovlnce.

„Myslím, že ledovou, Berte,“ řekl Latimer. „A pro nás totéž. Tak, Joe – smím vám říkat Joe? My si tady na ceremonie moc nepotrpíme – jak se vám u nás líbí?“

Joe neměl talent na předstírání, což bylo vzhledem k jeho profesi poněkud nepříjemné. Sice na sobě v tomto směru pracoval, ale jediné, čeho byl v takových situacích schopen, bylo vzít nějaký ten kousíček pravdy a držet se ho jako klíště.

„Jsem unesený,“ vzdával hold. „V tomto počasí se to s vysedáváním v kanceláři nedá srovnat.“

„Ten pocit známe všichni,“ dodal Surtees. „Kde hrajete, Joe?“

Proč lidi nedokážou konverzovat, aniž kladou přímé otázky? Poté, co si připomenul to málo, co věděl o golfu, zaváhal, zda lze kupříkladu odpovědět „na levém křídle“ či „v bráně“. Ale to se nezdálo pravděpodobné, takže to asi mysleli geograficky. Měl nutkání jim odpovědět, že na lutonském veřejném hřišti, a pozorovat pak jejich obličej, ale ty dvě stovky v jeho levé kapse si tam už začínaly zvykat.

Odpověděl tedy: „Často cestuji, takže kdekoliv to jde.“

„A jste vítaný, kdekoliv se objevíte, předpokládám,“ řekl Latimer srdečně.

Nastalo ticho. S trochou štěstí, pomyslel si Joe, může dále pokračovat siestou, která vyplní čas do Porphyryho příchodu.

Ale štěstí při něm nestálo.

„A jak vám to jde, Joe?“ zeptal se Colin Rowe.

„Však víte, jak to chodí, jak kdy.“

Rowe se zasmál a řekl: „To je část kouzla této hry, že? Škoda že výpadky formy nejsou zabudovány do handicapu. Nezáleží na tom, jestli se cítím z formy, prostě když se postavím na první odpaliště, mám stále handicap pět. Tady Arthur sedm. A Tom devět.“

„Ale musí být můj den a s větrem v zádech,“ vykládal Latimer odlehčeně. „A jaký máte vy, Joe?“

„Prosím?“ ptal se nechápavě Joe.

„Prostě mě zajímá, jaký máte handicap,“ řekl Latimer.

Joea napadl tucet skvělých odpovědí, které musel spolknout. Předpokládal, že pár jich napadlo i Latimera. Takže na to půjde zpříma. Což se ovšem řekne jednodušeji, než se udělá. Věděl, že v golfu jsou jakési handicapy, ale neměl sebenepatrnější ponětí, o co jde. Jediná další hra, o které věděl, že má handicapy, bylo pólo, ale to jenom proto, že to jednou slyšel v pořadu „Chcete být milionářem?“. Joe samozřejmě milionářem být chtěl, takže si vylepšoval svoje všeobecné znalosti tím, že si zapisoval správné odpovědi. Pak mu ale Beryl se smíchem řekla: „Joe, to, co sis zapsal a chceš se naučit, je ti přece k ničemu, protože ty otázky už padly!“ Ale to pólo mu utkvělo v paměti.

Jaký nejlepší handicap může špičkový hráč póla mít? Čtyři ná-povědy zněly: 0, 10, 24, 36.

Správná odpověď byla 10. Zdá se tedy, že začátečníci začínají s nulou nebo s nějakým tím minus a 24 a 36 neexistuje.

Což sedělo. Rowe říkal, že má handicap sedm a Surtees pět, zatímco Latimer, zdejší zástupce kapitána, a tedy pravděpodobně jeden z nejlepších hráčů, má devět.

Takže se bude držet při zdi.

„No, docela nízký,“ soukal ze sebe vágně.

„Docela nízký? Tak se přece pochlubte, Joe, nebuďte tak upej-pavý,“ řekl Surtees s mírným úšklebkem.

Snaží se mě vyprovokovat, pomyslel si Joe. Chce, abych se vyta-hoval, a pak mě zesměšní. Tak to ne, kamarádi. Jednu věc jsem se naučil, lhát se má v mezích pravděpodobnosti.

„No,“ přiznával konečně, „mám handicap 0. Čistá nula.“ Jinými slovy: jsem začátečník. Berte, nebo neberte.

„Já si to myslel,“ vynášel se Rowe. „Jen jsem vás spatřil, tak jsem si říkal, ten má handicap nula!“

Handicap nula. Teď to znělo docela urážlivě, ačkoliv to Rowe neřekl nikterak urážlivým tónem, ale chlapík, který poctivě přizná, že není bůhvíjaký golfista, si přece nezaslouží posměch, když na rovinu řekne, jak na tom je.

„No jo, lepší už to holt nebude,“ odpověděl tedy vesele.

Rowe se usmál, ale druzí dva se na něho tázavě zadívali, takže si začal dělat starosti, zda Porphyry neřekl třeba Chipovi Harveyovi něco jiného a ten zase těmto chlápům. No, pokud ano, tak to je Porphyryho problém. A kde vlastně vězí? Pranic netoužil předvést svoje hodinky, a tak raději stočil zrak na zlaté rolexky na Latimerově zápěstí a zjistil, že je půl jedenácté.

Číšník Bert se zjevil u stolu s naloženým podnosem. Položil jej na stůl a začal servírovat nápoje.

„Vaše ledová káva, pane Sixsmithi,“ pronesl.

„Díky,“ poděkoval Joe a pomyslel si, že je zde pouze pět minut a personál si už pamatuje jeho jméno.

Usrkával kávu. Byla vynikající. Tak tohle patří k těm věcem, přemítal, které lidé z Royal Hoo znají od narození. Vlažná káva chutná jako voda z nádobí, ale stačí ji ochladit ještě o pár stupňů a je z ní přímo nektar.

Latimer pohlédl na zápěstí.

„Kdy máte tu schůzku s Chrisem?“ zeptal se.

„O půl jedenácté.“

„To už bylo. Není zdvořilé nechat hosty čekat, ale Chris je v tomto ohledu poněkud nedbalý.“

„Nejen v tomto,“ pronesl Surtees stručně.

„Ale, ale, Arthure,“ mírnil ho Latimer. „Ale nedělejte si starosti, Joe. I kdyby na to Chris zapomněl, nejel jste sem zbytečně. Máme

přece dost energie na to, abychom si před obědem zahráli pár jamek. Můžeme začít u čtvrté. Co říkáte, mládenci? Pomůžete mi přesvědčit Joea, aby se k nám přidal a předvedl nám svůj styl?“

„Jen, aby nám nepředvedl nějaké to ‚mám vás!‘.“

To byl zřejmě nějaký vtip. Hlasitě se rozesmáli a Joe se k nim přidal; jednak proto, aby vzbudil dojem, že ví, čemu se smějí, a jednak proto, že byl společenský člověk a lehce se nakazil veselím.

Když ale smích odezněl, Latimer přešel do útoku: „Tak domluveno. Bude to pro nás čest, Joe. Než se objeví Chris.“

„Rád bych,“ řekl Joe. „Ale nemám tady svoji výzbroj.“

Dlouhá zkušenost s výmluvami tetě Mirabelle, proč se nemůže účastnit setkání starých panen ve věku, kdy už odumírá představa věčného jara, jej naučila, že jakákoliv výmluva, pokud nemá pevnost skály, je papír ve větru nezlomné vůle.

„Žádný problém, mladý Chip vás vybaví během dvou minut.“

Výmluva pevnosti skály se sesypala jako z písku, ale Joe neměl čas se tím zabývat. Rychle zvažoval, zda bude lepší následnou výmluvou schůzka s lékařem, který mu má sdělit, zda je jeho mozkový nádor ještě možno operovat, anebo nutnost zavést ženu a sedm dětí na letiště, neboť odlétají na Barbados.

Pak zaznamenal za Latimerovým ramenem závan vzduchu, jakoby způsobený andělskými křídly, a v něm se zjevila záchrana v podobě *mladého světlovlasého boha*.

„To je od vás milé,“ děkovně prohodil. „Moc rád si s vámi, chlupci, zahraji...“ zmlkl, aby si vychutnal překvapení v jejich tvářích, a pak pokračoval, „ale někdy jindy. Je mi líto, ale už je tady Chris. Díky za vaši pohostinnost.“

Když Porphyry došel ke stolu, povstal.

„Joe, omlouvám se, že jsem se opozdil.“

„Nic se neděje,“ řekl Joe. „Tady přátelé mne už uvítali.“

„To je od nich milé. My jsme přátelský klub. Potřebuji s tebou pak mluvit, Tome.“

„Proč se k nám nepřidáte oba?“ zeptal se s úsměvem Latimer.

„Díky, ale teď ne. Nemáme už moc času a já to tady chci Joeovi trochu ukázat.“

„Tak snad se vám u nás bude líbit, Joe. A nezapomeňte, že jste nám slíbil, že si s námi zahrajete, abychom mohli ocenit váš styl.“

Joe se zešíroka usmál.

„Žádný problém, Tome. Na tento slib určitě nezapomenu.“

Tedy pokud se tady ještě někdy objevím, o čemž velice pochybuji, říkal si v duchu, ale v takovém případě si nejprve pořídím v obchodě se žertovnými předměty sádku na nohu.

7.

Šťastná lež

Když sestupovali po schodišti, které vedlo z terasy na hřiště, Christian Porphyry se znovu omlouval za svůj pozdní příchod a dodal: „Ale zdá se, že jste se s tím docela dobře vypořádal.“

„No jo,“ pronesl Joe ledabyle. „Práce v utajení člověka naučí poradit si se vším, dokonce i s popíjením ledové kávy za horkého dne. Ti vaši přátelé se zdají být docela prima chlapíci.“

„Bermudský trojúhelník‘...‘“ zasmál se Porphyry. „Ano, jsou to skvělí společníci.“

„Proč se jim tak říká?“

„Inu, Colin vede Rows Estates, pravděpodobně je znáte z poutačů. Arthur je právník a Tom šéf Latimer Trustu, finance, investice a podobné věci. Takže nemovitosti, právo a finance; někteří členové říkají, že když vás vtáhnou dovnitř, vylezete na druhé straně a nevíte, kdo jste, co jste. Ale to je pochopitelně jen klubovní žert. Nic neznamená.“

Kráčeli podél dráhy. Proti nim jel vozík táhnoucí přívěs. Řidič zastavil a vystoupil.

„Na slovíčko, pane Porphyry,“ řekl.

Byl to malý rezavý mužík s obličejem tak sežehlým slucem, že připomínal pečený brambor právě vytažený z popela. Měl skotský

přízvuk, který Joeovi připomínal mnohem více fotbalistu Glasgow Rangers než účastníka Edinburského festivalu.

„Co se děje, Davie?“

„Jde o náhradu za Steva Waringa. Už je to naléhavé.“

„Stále se neobjevil?“

„Ne, neobjevil a to znamená, že my ostatní musíme dřít jako negři, abychom udrželi hřiště v pořádku.“

Porphyry zavrtěl hlavou. Možná, pomyslel si Joe, se chystá tomu chlapíkovi vysvětlit, že jeho slova jsou poněkud rasistická. Ale Chris jen řekl: „O tom byste si měl spíše promluvit s panem Rowem. Ten je předsedou technického výboru.“

„Jo, to už jsem udělal, ale řekl mi, že vy chcete ještě počkat, jestli se neobjeví.“

„Ano? Asi jsem něco takového řekl... Jak už je to dlouho?“

„Týden.“

„Aha, týden. To není tak dlouhá doba. A pro Steva to místo hodně znamenalo a vy sám jste říkal, že je dobrý pracovník. Pravděpodobně se přihodilo něco, co musel náhle řešit, a záhy se zase objeví. Jistě by se ho dotklo, kdyby se vrátil a našel své místo obsazené.“

„Věřte a víra vaše se naplní,“ řekl Davie jen s nepatrnou stopou ironie. „Ale já volal včera do jeho podnájmu a tam se od minulého týdne neobjevil. Domácí mi řekla, že dluží nájem za poslední měsíc. Řekl bych, že prostě zdrhnul a už z něho neuvidíme ani chlup. A potřebujeme tady nějakou ruku k dílu, jinak to tu začně chátrat.“

„Dobrá, Davie. Chápu. Promluvím o tom s panem Rowem.“

Muž nasedl zpátky na vozík a odjel.

„Správce hřiště,“ řekl Porphyry. „Poněkud hrubozrnný, ale je to sůl země.“

Což jde docela dobře k pečenému bramboru, pomyslel si Joe.

„Davie..., jak dál?“ zeptal se.

„Jen Davie. David Davie. Nikdy nevím, jestli ho oslovuji jménem, nebo příjmením. Ale nezdá se, že by mu to vadilo.“

„A je nějakou součástí těch vašich problémů?“ zeptal se Joe, dychtivý dostat se k vlastnímu případu.

„Ale ne, vůbec ne... Rozhodně ne!“

Jako by byl tou otázkou vyprovokován, Porphyry teď kráčel kupředu tempem, které Joea nutilo téměř do cvalu. Bylo velmi horko, a ačkoliv se po jejich pravici tyčila spousta stromů, stálo slunce bohužel na špatném místě oblohy, takže neposkytovaly žádný stín.

Náhle se Porphyry zastavil.

„Stůjte, Joe,“ nařídil.

Joeho vrozená zvědavost mu ovšem nedala, a tak se zeptal: „Proč?“

„Hráči na odpališti. Nezbytná opatrnost.“

Joe sledoval Chrisův pohled. V dálce uviděl nějaké postavy, ale byly tak daleko, že si musel hodně namáhat oči, aby rozeznal, že jsou čtyři.

„Myslíte, že by nás tady mohli zasáhnout?“ zeptal se pochybovačně.

„To asi ne, ale nesmíme je rušit v soustředění. Ztište raději i hlas.“

„Ztišit hlas? To si děláte legraci, ne? To bych musel troubit na trubku, aby mne odtud slyšeli.“

Porphyry se usmál a řekl, nebo spíše jen zašeptal: „Za normálních okolností ano, Joe. Ale golf pozoruhodně ovlivňuje sluch. Vy samozřejmě znáte Woodhouse?“

„Woodhouse? Nehrál za Posh a Grimsby a nevyprovokoval jakousi bitku?“ rozpomínal se Joe.

„To se mi nedoneslo, ačkoliv jde o člověka mnoha talentů. V každém případě však miloval golf a napsal golfovým slangem

spoustu vtipných knih. V jedné z nich píše o golfistovi, který zkazil úder, protože na vedlejší louce řvali motýli.“

Chris se usmál, ale spíše proto, že se mu ten vtípek líbil, než nad jeho pitomostí. Joe došel k přesvědčení, že ke členství v Hoo nestačí být jen hvězdně bohatý, ale také musíte mít smysl pro humor z jiného světa. Nad čím se to tak smál... „bermudský trojúhelník? Ach ano, nad tím, že jim možná ještě ukáže jakési „mám vás!“.

Vzhledem k tomu, že řvoucí motýli zřejmě neměli mít pokračování, pravil: „Co znamená ‚mám vás!‘?“

„V golfu, myslíte?“

„Ano, v golfu.“

„Inu, oficiálně to neznamená nic. Ačkoliv jsem byl přítomen mnoha situacím, kdy si jich chlapci slíbili provést několik, a dokonce se jim to podařilo.“

Copak ten chlápek neumí odpovědět přímo?

„Ale co to je?“ dožadoval se.

„To znamená, že když kupříkladu oznámíte tři ‚mám vás!‘ během hry, máte možnost zkusit třikrát svého protivníka během odpalu chytit zezadu za varlata a vykřiknout: ‚Mám vás!‘ Myslím, že už můžeme jít dál, Joe.“

To byl dobrý nápad. A co nejdále od tématu.

Ne že by se k nim nějaký míček přiblížil na padesát yardů, ale ani tak se Joe necítil v bezpečí. Dobrá, ve fotbalu taky můžete chytit kopnutí do koulí, ale pokud si toho rozhodčí všimne, je z toho červená karta. Ale tady – v tomto bláznivém Hoolandu – si to zabudovali do pravidel!

Bylo načase jít přímo k věci. Ne že by ho pálily ty dvě stovky v zadní kapse. Ty už si vlastně zasloužil.

Pustil se do sprintu za Chrisem.

„Pane Porphyry...“ zalapal po dechu.

„Chrisi.“

Joe se zhluboka nadechl. Měl pocit, že to je jeho poslední nadechnutí, ale chtěl mít jistotu, že ze sebe dostane vše, co chce říct, a to slovy, která snad pochopí i MSB.

„Chrisi, pokud jste si nevšiml, je takové vedro, že bych klidně skočil do jezera plného aligátorů, kdyby bylo nějaké po ruce. Jsem bez dechu a za námi se žene tlupa chlapů, která odpaluje malé bílé míčky rychlostí sto mil za hodinu. A i když nejsou rušeni všemožným krávéalem motýlů, myslím, že mají tak nepatrnou kontrolu nad směrem svých úderů, že by ji neovlivnila ani krádež jejich rodinných šperků během odpalu. Takže ať už si mne chcete najmout na cokoli, byl bych rád, kdybyste přešel k věci a řekl mi, proč si mě chcete najmout.“

Předpokládal, že se vyjádřil dostatečně jasně. Vlastně zapochyboval, jestli by se to dalo vyjádřit jasněji bez přidání návěstidel.

„Bod pro vás, Joe,“ řekl Porphyry. „Omlouvám se. Ale jsou prostě věci, o kterých člověk nerad hovoří.“

Což vyrazilo Joeovi poslední zbytek dechu. Ten člověk mu snad opravdu nechce říct, proč si ho chce najmout!

Reagoval tedy: „Podívejte se, pracoval jsem na lecjakých případech, to si ani nedovedete představit. A pokud se netýkají dětí nebo domácích zvířat, jsem v klidu. Rozumíte?“

„Nu, ano. Ale tady nejde o nic takového, díkybohu. Ale je to zlé, hodně zlé.“ Nadechl se a vyrazil ze sebe: „Byl jsem obviněn z podvádění.“

„Z podvádění?“ opakoval ozvěnou Joe. „Jako že podvádíte svoji snoubenku slečnu Emersonovou?“

„Ne. Tohle je ještě horší. Že podvádím v golfu.“

„V golfu? To jako myslíte při hře?“ Joe měl rád ve věcech jasno, a to zvláště když se týkaly mimozemšťanů. „Byl jste obviněn, že jste podváděl během hry?“